

Det gensidige kald

- *Underordne dere under hverandre i Kristi frykt (Ef 5,21)*
- Hvad indebærer det, at mand og kvinde sig underordne sig under ”hverandre”?
- Forholdet mellem mand og kvinde sammenlignes med forholdet mellem Kristus og kirken
- Kristi underordnelse i forhold til kirken bestod ikke i, at han gav sig ind under kirkens myndighed, men i, at han frivilligt og ydmygt ofrede sig for kirken.
- Sådan er manden kaldet til at underordne sig i forhold til kvinden - ved frivilligt og ydmygt at være en selvopofrede leder
- Omvendt er kirkens underordnelse under Kristus forbilledet for kvinden.
- Kirken giver sig frivilligt og ydmygt ind under Kristi lederskab og bekræfter dette lederskab.
- Sådan er kvinden kaldet til at underordne sig – ved frivilligt og ydmygt at give sig ind under mandens lederskab, anerkende det og støtte det

Kvindens kald

- *Dere hustruer: Underordne dere under deres egne menn som under Herren.* ²³ *For mannen er kvinnens hode, likesom også Kristus er menighetens hode – han som er sitt legemes frelser.* ²⁴ *Men likesom menigheten underordner seg under Kristus, så skal også hustruene underordne seg under sine menn i alle ting. (Ef 5,21-24)*
- Kvinden kaldes til at ære, anerkende og støtte manden i hans kald som tjenende leder
- Kvindens kald til at underordne sig gælder også, selvom manden fejler og svigter.
- Kvindens kald til at underordne sig gælder også, selvom manden på nogle områder er svagere udrustet end hustruen
- Kvindens kald til at underordne sig gælder i ”alle ting” dvs. både menneskelige og åndelige spørgsmål (v.24)
- Kvindens gamle natur råber nej! Som mandens kald er en ydmygelse for ham, er kvindens kald en ydmygelse for hende. Det er hårdt for den gamle natur, men godt for Åndens nye liv.
- Åndens vej velsignelsens vej.

Kvinden som familiens livgiver

- Det er kvindens kald efter syndefaldet at undfange, føde og opfostre børn og derved give liv til familien (1 Mos 3,16; 3,20)
- Herved opfylder kvinden det mest grundlæggende i Guds første kald til menneskene: ”Bliv frugtbare og mangfoldige, underlæg jer jorden og hersk over den”(1 Mos 1,28)
- Børn er Guds største skabergave og opfostringen v af børn er vort største jordiske kald (1 Mos 4,1; 4,25; 30,2; 33,5; Sl 127,3-5; 128,3-4; 139,13-16; Es 8,18)

Kvinden og de små børn

- Der knyttes ifølge Bibelen et enestående bånd mellem mor og barn i kraft af, at moderen bærer barnet under sit hjerte, føder det og ammer det (Sl 131,2; Es 49,15; 66,10-14; Kl 4,2-4; Mt 24,29; Luk 23,29)
- I forlængelse af skabelsens ordning for forholdet mellem moder og barn kan ingen trøste barnet og gøre det roligt og trygt som moderen (Sl 131,2; Es 66,13; 1 Tess 2,7)
- De apostolske formaninger tydeliggør, at kvinden har et særligt kald til at undfange, føde, være tæt på og vise omsorg for børnene (1 Tim 5,9; 5,14; Tit 2,4).
- I nær sammenhæng med kaldet til at være tæt på børnene betones det, at kvinden har et særligt kald til at ”styre sit eget hus” (1 Tim 5,14) og være ”huslige” (Tit 2,5).
- Skal kvinderne kunne være tæt på børnene, må de være tæt på hjemmet.

Kvindens kald til ”huslighed”

- Ordet ”huslig” (Tit 2,5) skaber hos mange af os associationer i retning af en husmoderrolle, som var almindelig i Norden midt i det 20. århundret. Men skal vi forstå og bruge bibelteksterne ret, må vi tænke på følgende:
 - 1) På Bibelens tid flød hjemmearbejde og udearbejde sammen for de fleste
 - 2) ”Den gode hustru” forbandt arbejde og indtjening til familien med omsorg for børnene (Ordsp 31)
 - 3) Rollefordelingen med en hjemmegående mor og en udearbejdende far har kun været almindelig i en kort historisk parentes
 - 4) Til alle tider har der været kristne forældre, som ikke har kunnet give deres børn den rette omsorg – f.eks. slaver, fattige, enker, fraskilte, forfulgte. Også hos os har de enkelte familier forskellige muligheder.
 - 5) Ordet ”huslighed” er sammensat af to ord : oikos/hus og ergo/arbejde. Vægten ligger på omsorgen for det centrale og bærende i livet: familien. Modsætningen er et andet ord sammensat af to ord: peri/decentralt og ergo/arbejde (1 Tim 5,13). Det bruges om kvinder, som spilder deres tid på at gå rundt og sladre og derved forsømmer det centrale: familielivet .
 - 6) Udfordringen i vor tid og kultur er, at arbejdet i almindelighed trækker forældrene væk fra hjemmet og fra børnene
 - 7) Kaldet til kristne forældre i vor tid og kultur er at nedprioritere faglige ambitioner, materielle ønsker og drømme om succes for børnenes skyld
 - 8) Det koster at prioritere moderens nærhed i forhold til de mindste børn og begge forældres omsorg for og opdragelse af børnene
 - 9) Ingen tid er bedre givet ud end den, vi bruger på vores grundlæggende kald i forhold til børnene, og ingen kristen vil fortryde denne tid

Kvindens kald indebærer *ikke*:

- en opløsning af det fulde ligeværd i ære og værdighed (1 Mos 1,26-27)
- en begravelse af egne gode evner og ressourcer (Ordsp 31,10-31)
- et forbud mod at ytre uenighed (Mt 15,21-28; Joh 4,7-42)
- et kald til at acceptere synd og overgreb (ApG 5,29; 16,37; 22,25-29)

Det velsignede ‘gratiakrati’

- Det gudskabte forhold mellem kvinde og mand er ikke et *autokrati*, hvor manden har ret til at undertrykke og udnytte kvinden
- Det er heller ikke et *demokrati*, hvor de to parter er ligestillede i myndighed, og hvor de kæmper og forhandler sig frem til tålelige løsninger
- Det gudskabte forhold mellem mand og kvinde kan kaldes et *gratiakrati*.
- Ordet *gratia* betyder tilgivelse og ufortjent godhed. Det er Guds sindelag over for os i Kristus. I ægteskabet er vi kaldede til at bygge på, hente kraft fra og afspejle Guds *gratia*
- ”Vær gode mod hinanden, vær barmhjertige og tilgiv hinanden., ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus” (Ef 4,32)
- Det fælles kald: Mand og hustru er begge kaldede til at møde hinanden med tilgivelse og ufortjent godhed.
- Mandens godhed består i at være en selvopofrende leder
- Kvindens godhed består i at støtte manden i hans kald

Tjenestedelingens grundlag i skabelsen

1 Mos 1,26-27: ²⁶ *Og Gud sa: La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår liknelse. Og de skal råde over havets fisker og over himmelens fugler, og over feet og over all jorden, og over hvert kryp som rører seg på jorden.* ²⁷ *Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne* skapte han dem.* ²⁸ *Og Gud velsignet dem og Gud sa til dem: Vær fruktbare og bli mange og fyll jorden, og legg den under dere og råd over havets fisker og himmelens fugler og over alt levende som rører seg på jorden.*

- Mennesket er Guds billede som mand og kvinne
- Gud er mere end én og dog kun én.
- Indadtil i Gud er der en, som er overordnet, Faderen, og en anden, som er underordnet, Sønnen.
- *”Kristi hoved er Gud” (1 Kor 11,3) ”Når så alt er underlagt ham, skal også Sønnen selv underlægge sig under ham, som har lagt alt under ham, for at gud kan være alt i alle” (1 Kor 15,28)*
- Alligevel er Faderen og Sønnen er lige meget Gud og har samme værdighed og ære.
- Mennesket er mere end én og dog kun én.
- Manden er overordnet og kvinden er underordnet.
- Alligevel er manden og kvinden lige meget menneske og har samme værdighed og ære.
- Tjenestedelingen mellem mand og kvinde afspejler Guds eget indre væsen

Tjenestedelingens grundlag i kaldet

- *1 Mos 1,28 Og Gud velsignet dem og Gud sa til dem: Vær fruktbare og bli mange og fyll jorden, og legg den under dere og råd over havets fisker og himmelens fugler og over alt levende som rører seg på jorden.*

Mand og kvinde har samme kulturkald og forvalteransvar

- *1 Mos 2, 15-17: Gud Herren tog mennesket og satte ham i Edens have, for at han skulle dyrke og vogte den. Men Gud Herren gav mennesket den befaling: »Du må spise af alle træerne i haven. Men træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise af, for den dag du spiser af det, skal du dø!«*

Manden er skabt først og får til opgave at tage vare på og give Guds ord og kald videre til Eva

Som Gud er 'hoved' for Adam, bliver Adam 'hoved' for Eva

Kvinden som mandens ‘medhjælp’

1 Mos 2,18-24: .¹⁸ Så sa Gud Herren: Det er ikke godt for mennesket å være alene. Jeg vil gjøre ham en medhjælp som er hans like.¹⁹ Og Gud Herren hadde formet av landjorden alle markens dyr og alle himmelens fugler. Og han førte dem til mennesket for å se hva han ville kalle dem. Det mennesket kalte hver levende sjel, det ble dens navn.²⁰ Så ga mennesket navn til alt feet, til himmelens fugler og til alle markens dyr. Men for seg selv fant mennesket ingen medhjælp som var hans like.²¹ Da lot Gud Herren en dyp søvn komme over mennesket, og mens han sov, tok han et av hans ribben og fylte igjen med kjøtt.²² Og Gud Herren bygde av det ribben han hadde tatt av mannen, en kvinne, og førte henne til mannen.²³ Da sa mannen: Denne gang er det ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt. Hun skal kalles manninne*, for av mannen er hun tatt.²⁴ Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og forbli hos sin hustru, og de skal være ett kjød.

- Ordet ‘medhjælp’ kommer af det hebariske ‘ezer’ – en, der hjælper en anden
- To ud af tre gange bruges det i GT om Gud som vores hjælper
- Ordet indebærer på ingen måde, at hjælperen er mindreværdig

Konsekvenser af syndefaldet

1 Mos 3,16: *Til din mand skal din attrå være, og han skal råde over dig*

- Tjenestedelingen er en skabelsesordning og *ikke* en straffeordning
- Med syndefaldet kommer en ulyksalig ødelæggelse af tjenestedelingen
- Kvinden skal begære mandens lederrolle
- Manden skal misbruge sin magt og lederrolle
- Den moderne feminisme er et vidnesbyrd om det første
- Den moderne pornokultur er et vidnesbyrd om det sidste